

(настрій); скільки частин в пісні; яка головна її думка; плавно чи стрибками розвивається мелодія; в якому регістрі звучить акомпанемент; хто виконує (якщо звучить запис) і т. д.

Отже, із викладеного вище можна зробити висновок, що формування вокально-хорових навиків – це взаємопроникнення і поєднання таких процесів, як: осягнення внутрішніх закономірностей будови виконуваного твору, інтонування мелодії, розуміння законів музичної еволюції, історичного стилю композитора і всієї системи художніх образів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гумінська О.О. Уроки музики в загальноосвітній школі / О.О. Гумінська. – Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2007. – 139 с.
2. Музичне мистецтво : Програма для загальноосвітніх навчальних закладів. 1 – 4 класи. – К. : Видавничий дім «Освіта», 2012. – 125 с.
3. Печерська Є.П. Уроки музики в початкових класах / Є.П. Печерська. – К. : Либідь, 2001. – 170 с.
4. Ростовський О.Я. Методика викладання музики в початковій школі : навчально- методичний посібник / Олександр Якович Ростовський. Тернопіль, 2001. – 216 с.

Олександр Тарасов,

студент 1 курсу ІІ (магістерського) рівня вищої освіти
факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв
Наук. керівник: **О. В. Матвеева**, к.пед.н., доцент (БДПУ)

ПРОЦЕС ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНО-ОСОБИСТІСНИХ ЯКОСТЕЙ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА ЯК ДИРИГЕНТІВ-ХОРЕМЙСТЕРІВ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ УКРАЇНИ

Актуальність. Сучасний етап оновлення нашого суспільства спрямовано на відродження духовної культури українського народу. Сьогодні актуалізується проблема підвищення якості підготовки педагогічних кадрів мистецького спрямування як фундаторів духовного розвитку нашого суспільства і її громадян. У зв'язку з цим загострюється необхідність формування професійно-особистісних якостей учителів музичного мистецтва як лідерів і пропагандистів кращих зразків вокально-хорового українського мистецтва, як провідного виду національної культури.

Ступінь досліджуваності проблеми. Суттєвим внеском у розвиток педагогічних досліджень стосовно музично-педагогічної підготовки фахівців стали праці з дидактики вищої школи (Е. Абдулін, В. Загвязинський, О. Олексюк та ін.), психології розвитку особистості (Л. Виготський, О. Леонтьєв, В. Петрушин, С. Рубінштейн, Б. Теплов та ін.), науково-методологічних засад педагогічного професіоналізму і професійно-педагогічної культури (Н. Гузій, І. Зязюн, О. Шевнюк та ін.), підготовки вчителя музичного мистецтва до практичної діяльності (І. Боднарук, О. Рудницька, О. Щолокова, Г. Падалка та ін.), педагогічних основ

формування окремих професійно важливих якостей особистості (А. Болгарський, М. Моїсеєва та ін.), підвищення ефективності хормейстерської підготовки студентів у вищих педагогічних навчальних закладах (П. Ковалик, А. Козир, А. Кречківський, А. Лашенко, П. Ніколаєнко та ін.). Деякі проблеми диригентсько-хормейстерської діяльності розглядаються у працях відомих майстрів хорового мистецтва (А. Авдієвський, В. Мінін, К. Пігров, К. Птиця, П. Чесноков).

Однак, процес формування професійно-особистісних якостей майбутніх учителів музичного мистецтва як диригентів-хормейстерів у вищих навчальних закладах України ще не знайшов належного наукового обґрунтування, що й визначило мету і завдання цієї статті.

Метою і завданням статті є наукове обґрунтування процесу формування професійно-особистісних якостей майбутніх учителів музичного мистецтва як диригентів-хормейстерів у вищих навчальних закладах України.

Методи дослідження. Для досягнення мети дослідження використовувались теоретичні методи, які відповідали природі явища, що вивчалось, і були адекватні поставлену завданню: аналіз наукової психолого-педагогічної і методичної літератури в межах досліджуваної проблеми та узагальнення передового досвіду роботи визначних педагогів.

Сутність дослідження. Нова парадигма освіти вимагає її істотної модернізації відповідно до стандартів європейської вищої освіти згідно з умовами Болонського процесу. Це передбачає невід'ємну залежність процесу формування професійно-особистісних якостей студентів-музикантів від пошуку нових форм та методів їх фахового становлення з метою досягнення підвищення якості освіти та конкурентоспроможності української держави в Європі.

Дослідження проблеми формування професійно-особистісних якостей студентів вищих педагогічних навчальних закладів у сучасній вітчизняній і зарубіжній психолого-педагогічній і методичній літературі дало змогу визначити сутність поняття «професійно-особистісні якості майбутніх учителів музичного мистецтва» і охарактеризувати їх як складний комплекс індивідуально неповторних педагогічних, психолого-особистісних властивостей та музичних здібностей, який забезпечує успішність фахової діяльності майбутніх учителів музичного мистецтва.

У статті представлено методи формування професійно-особистісних якостей майбутніх хормейстерів: метод обговорення теоретичного матеріалу в формі міні-лекцій, метод моделювання ситуацій репетиційної роботи, активізації комунікативного потенціалу керівника хорового колективу, ситуативно-рольові ігри; методи візуалізації, закладання думок та ствердження, психологічних тренінгів, техніки медитацій, аутогенного тренування; методи творчої уяви та групових дискусій.

Основні висновки. Отже, нами запропоновано вище перераховані методи процесу формування професійно-особистісних якостей майбутніх учителів музичного мистецтва як диригентів-хормейстерів у вищих навчальних закладах України. Їх запровадження дає змогу вдосконалити процес формування професійно-особистісних якостей студентів у процесі викладання диригентсько-хорових дисциплін.

ЛІТЕРАТУРА

1. Карпенко Є. В. Диригентсько-хорова підготовка вчителя музики: Навч. – метод. посібник / Є. В. Карпенко. – Суми : ВВП «Мрія» 2001, – 110 с.
2. Коваленко І. Г. Методичні засади формування професійно-особистісних якостей майбутніх учителів музики як керівників хорових колективів: навч. – метод. посіб. / І. Г. Коваленко. – К. : НПУ, 2006. – 54 с.
3. Краснова-Соколова О. І. Психолого-педагогічні умови формування професійно-значимих якостей особистості вчителя у студентів музично-педагогічних факультетів педагогічних інститутів : автореф. дис. ... канд. пед. наук : спец. 13.00.01 / О. І. Краснова-Соколова ; Одес. пед. ін-т імені К. Д. Ушинського. – О., 1993. – 22 с.

Терехова М.Г.

студентка 1 курсу магістратури ФППОМ М13Х

Науковий керівник: **Мартиненко О.В.**, канд.пед.наук, доцент (БДПУ)

УПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ТАНЦЮВАЛЬНИХ ТЕХНІК У ПРАКТИКУ РОБОТИ ТАНЦЮВАЛЬНИХ ГУРТКІВ

Актуальність статті. Радикальні зміни в незалежній Україні суттєво вплинули на стан культури. Складається нова соціокультурна реальність, зростає інтерес до національних і зарубіжних культурних цінностей. Сучасна вітчизняна хореографія розвивається за двома напрямками: вдосконалюються форми класичного балету і водночас утверджується мова новітнього танцю. Нові форми в хореографічній культурі зумовили появу таких термінологічних кліше, як: «ритмопластика», «танець модерн», «експресивний танець», «фокінізм», «перфоманс», «дунканізм», «естрадний танець». Власне, цими назвами окреслено новаторське втілення неакадемічного сценічного образу засобами специфічної танцювальної техніки.

Нові явища в сучасній хореографії викликають інтерес вітчизняних фахівців до нових стилів і напрямів мистецтва. Наукові дослідження цієї проблематики здійснювались в руслі мистецтвознавства. В працях більшості авторів (Д. Бернадська, П. Білаш, Л. Васильєва, Т. Кохан, В. Пастух, М. Шкарабан та ін.) розглядалися окремі танцювальні форми модерністського, імпресіоністичного танцю, музичні форми джазу, року, а також балетмейстерське мистецтво в Україні початку ХХ ст. Ще у 20–50-ті рр. (К. Голейзовський, М. Фокін, Ф. Лопухов) порушувались питання про необхідність оновлення балетної лексики шляхом упровадження нових на той час модерністських виражальних засобів (експресіонізму, абстракціонізму, кубізму тощо).

Розвиток сучасної хореографії, розширення сфери інтересів дослідників завдяки вивченню більшого різноманіття їх стилів і видів відбувається під знаком інтеграції в галузі культури та мистецтв. Активне співробітництво та обмін досвідом між українськими та зарубіжними фахівцями відкрили необмежені можливості для творчого пошуку. Проте недостатня теоретична база, нечітке усвідомлення характерних ознак різних